

Arrest

nr. 87 711 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 maart 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 17 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in die resulteert in de beslissingen van 26 september 2011 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die weigert verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden resulteert in het arrest van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nummer 72 597 waarbij verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 15 maart 2012 dienen verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van beide verzoekers de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze vormen de bestreden beslissingen.

Wat eerste verzoeker betreft luidt de beslissing als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde M. R. (...)

geboren te Presevo , op (in) (...)

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.03.2012

Overwegende dat betrokkene op 17.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 15.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat betrokkene een oproepingsbrief voorlegt. Overwegende dat in deze oproepingsbrief niet vermeld wordt in het kader van welke zaak betrokkene zich dient aan te bieden. Overwegende dat betrokkene met deze oproepingsbrief zijn initiële vluchtmotieven bijgevolg niet kan staven. Overwegende dat een document bovendien enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is. Overwegende dat betrokkene verklaart psychische problemen te hebben. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen....”

Wat de tweede verzoeker betreft luidt de beslissing als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de genaamde M. L. (...)

geboren te Norca , op (in) (...)

van nationaliteit: Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15.03.2012

Overwegende dat betrokkene op 17.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.09.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 28.12.2011 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 15.03.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart dat etnische Albanezen in haar regio van herkomst worden mishandeld door de Servische politie. Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan vijf internetartikels voorlegt. Overwegende dat deze internetartikels geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene en slechts handelen over de algemene situatie van etnische Albanezen in Servië. Overwegende dat betrokkene verklaart dat haar man in behandeling is bij een psychiater en dat hij elke dag medicatie neemt. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter net voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te

onderzoeken. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het (open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan "van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van artikel 51/8 lid 1 de wet van 15 december 1980, van het principe van goed bestuur."

Het middel luidt als volgt:

"Dat elke bestuurshandeling, voldoende, correct en gepast gemotiveerd dient te worden.

Dat het hier niet het geval is.

Overwegende dat de verzoeker een uitnodiging neergelegd heeft ter staving van zijn tweede aanvraag.

Dat de tegenpartij stelt dat de zaak waarvoor de verzoeker uitgenodigd werd, niet vermeld staat.

Dat ze eraan toevoegt dat een document bewijswaarde heeft slechts bij staving door geloofwaardige en coherente verklaringen.

Dat volgens haar, dat hier niet het geval is gezien de verzoeker woorden van zijn eerste asielaanvraag herhaalde.

Dat de verzoekster 5 artikelen uit het internet neergelegd heeft om aan te tonen hoe de Albanen door de Servische politie in haar streek behandeld worden.

Dat de tegenpartij meent dat deze documenten niet verbonden zijn met de persoonlijke situatie van de verzoekster maar enkel met de algemene situatie van Albanen in Servië.

Dat de tegenpartij hierdoor een zowel formele als materiële analyse van deze documenten uitvoert.

Dat deze documenten nochtans nieuwe elementen zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 zoals geïnterpreteerd door het Arrest van het Arbitragehof nr 61-94 van 14 juli 1994.

Dat immers, de vraag naar de oorsprong van een document en vooral naar de inhoud ervan, aantoont dat de tegenpartij deze elementen wel degelijk in rekening genomen heeft omdat ze deze bekritiseert.

Dat ze dan ook, door de toepassing van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980, de beschikkingen in het middel schendt maar moest oordelen over de asielaanvraag krachtens artikel 52 van bovenvermelde wet en het Commissaris-generaal, die uitgebreide onderzoeksmiddelen heeft, moest laten de asielaanvraag te onderzoeken.

Dat de verzoeker in dit geval de tijd kon hebben om inlichtingen garen over de oorsprong en de redenen van de uitnodiging en het CGVS ervan op de hoogte brengen.

Dat de verzoekers hierbij verwijzen naar de Raad van State die meent "Wanneer, in de motivering van de beslissing tot weigering van inachtneming van een verklaring van een vluchteling, oa beschouwd wordt dat de brief van een kennis komt en 'dus geen geloofwaardigheidwaarborg biedt en niet toelaat de geloofwaardigheid van de vermelde vrees te bepalen', dan beschouwd wordt dat "geen nieuw bewijselement in de zin van het verdrag van Genève wordt door de verzoeker naar voren gebracht", zijn eigenlijk de nieuwe gebrachte elementen beoordeeld ivt de criteria van het verdrag van Genève en deze ongeloofwaardig beoordeeld Door deze elementen zo in rekening te nemen, mocht de vertegenwoordiger van de Minister, na dit onderzoek, artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 niet meer toepassen maar moest oordelen over de asielaanvraag krachtens artikel 52 van bovenvermelde wet" (arrest 117711 van 31 maart 2003 van de 15e kamer)

Dat zelfde redenering geldt wanneer de tegenpartij de bewijswaarde van een document betwist en de inhoud ervan analyseert, wat bewijst dat de tegenpartij dit document grondig onderzocht heeft terwijl het CGVS daarmee belast was.

Dat het middel dan ook als relevant beschouwd dient te worden."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de asielaanvragen van verzoekers geen nieuwe gegevens bevatten met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure. De internetartikels die verzoekster voorlegde in het kader van haar tweede asielprocedure betreffen slechts de algemene situatie van etnische Albanen in Servië en hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekster.

Het argument dat verzoeker psychische problemen heeft en behandeld wordt in België, is geen grond voor de verwerende partij om het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming toe te kennen. De gezondheidstoestand van verzoeker kan worden beoordeeld in het kader van de procedure 9ter, en niet in het kader van de asielprocedure.

Nieuwe gegevens in het kader van een asielaanvraag moeten van voldoende gewicht zijn om als gegeven in de zin van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 te worden begrepen.

Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan. De stukken die thans worden voorgelegd kunnen weliswaar 'nieuw zijn' in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de verwerende partij, maar de verzoekers maken niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van haar eerdere asielaanvragen (Rv St 13 april 2005, hr. 143.020).

In de bestreden beslissingen werd op duidelijke, afdoende wijze gemotiveerd dat verzoekers in hun tweede asielaanvraag geen nieuwe feitelijk gegevens/elementen aanbrachten met betrekking tot feiten die zich hadden voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 4 8/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissingen werden met redenen omkleed en in dat opzicht kan verwezen worden naar vaste rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de

beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167. 477f 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006)." (RVV nr. 10.529, 30 augustus 2007).

De uiteenzetting van verzoekers kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond dat de bestreden beslissingen een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm zouden hebben overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht zouden inhouden.

De bestreden beslissingen zijn zowel formeel als materieel gemotiveerd.

Verzoekers maken niet aannemelijk op welke wijze artikel 51/8 lid 1 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden door de bestreden beslissingen. De aanvragen van verzoekers voldeden niet aan de voorwaarden van artikel 51/8 lid 1 Vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft de aanvragen aan dit artikel getoetst.

Verzoekers roepen tevens de schending van het principe van goed bestuur in, maar ze laten na aan te tonen op welke manier verwerende partij aan dit principe heeft tekortgeschoten. Verwerende partij heeft de wet toegepast en na een zorgvuldige analyse van de aanvragen is zij tot de conclusie gekomen dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrachten.

Het middel is onontvankelijk, minstens ongegrond."

2.3. Waar de verwerende partij voorhoudt dat het middel onontvankelijk is, kan deze redenering zoals blijkt uit onderstaande bespreking niet gevolgd worden.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers de schending van de motiveringsplicht aanvoeren en van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en naar

de feitelijke grondslag, met name dat eerste verzoeker een oproepingsbrief voorlegt die niet vermeldt in welk kader van welke zaak hij zich dient aan te melden, zodat zijn initiële vluchtmotieven niet worden gestaafd, en dat verzoekers psychische problemen voorwerp uitmaken van een specifieke procedure in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voorts wijst de tweede bestreden beslissing erop dat de vijf door tweede verzoekster neergelegde internetartikels handelen over de algemene situatie van etnische Albanen in Servië, maar geen betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, en herhaalt de tweede bestreden beslissing dat de psychische problemen van haar echtgenoot, eerste verzoeker, aan bod komen in de specifieke procedure in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zodat zij geen nieuwe gegevens naar voren brengen met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze hadden kunnen aanbrengen dat er, wat hun betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissingen inhoudelijk en voeren de schending van materiële motiveringsplicht aan, die in casu een onderzoek vergt van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Verzoekers brachten ter gelegenheid van hun tweede asielaanvraag de volgende stukken bij:

- oproepingsbrief,
- internetartikelen over de algemene situatie van etnische Albanezen in Servië.

De bestreden beslissingen stellen dienaangaand:

“Overwegende dat in deze oproepingsbrief niet vermeld wordt in het kader van welke zaak betrokkene zich dient aan te bieden. Overwegende dat betrokkene met deze oproepingsbrief zijn initiële vluchtmotieven bijgevolg niet kan staven. Overwegende dat een document bovendien enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is” en “Overwegende dat betrokkene ter staving hiervan vijf internetartikels voorlegt. Overwegende dat deze internetartikels geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene en slechts handelen over de algemene situatie van etnische Albanezen in Servië” om te besluiten dat verzoekers “geen nieuwe gegevens aanbreng[en] met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin zij ze had[den] kunnen aanbrengen dat er, wat [hen] betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het (open van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Verzoekers weerleggen niet het motief dat stelt dat de oproepingsbrief niet vermeldt voor welke zaak eerste verzoeker wordt opgeroepen. Integendeel, met wat verzoekers voorhouden bevat het motief van de eerste bestreden beslissing dat stelt dat door dit gegeven de initiële vluchtmotieven niet kunnen worden gestaafd geen beoordeling over de bewijswaarde op zich, maar houdt dit motief enkel in dat geen ernstige aanwijzing tot uiting wordt gebracht van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke algemene oproepingsbrief is bij het ontbreken van concrete gegevens in casu geen nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Deze besluitvorming is kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Het begrip “nieuwe gegevens” heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). In de mate dat de bestreden beslissing er aan toevoegt dat een document slechts waarde heeft bij geloofwaardige en coherente verklaringen is dit in casu een overtollig motief, zodat kritiek hiertegen gericht niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Evenmin kan uit de vaststelling in de tweede bestreden beslissing dat de internetartikelen niet over de persoonlijke situatie van tweede verzoekster handelen, beschouwd worden als een “formele en materiële” analyse die zou ingaan tegen de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Voorts tonen verzoekers niet aan dat het arrest van de Raad van State waarnaar zij verwijzen een gelijkaardige situatie behelst als deze van henzelf. Evenmin tonen verzoekers aan dat de verwerende partij met het nemen van de bestreden beslissingen zou ingaan tegen het arrest van het Grondwettelijk Hof waarnaar zij verwijzen.

In de mate dat verzoekers het motief *“Overwegende dat een document bovendien enkel bewijskracht heeft als het ondersteund wordt door geloofwaardige, plausibele en coherente verklaringen, hetgeen volgens het CGVS in casu niet het geval is”* betwisten, merkt de Raad op dat dit een weergave bevat van één der motieven terug te vinden in het arrest 72 597 van 23 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, derwijze dat kritiek hierop niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De bestreden beslissingen steunen derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven zodat aangevoerde bepalingen niet geschonden zijn. Noch de motiveringsplicht, noch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is geschonden.

Waar verzoekers de schending aanhalen van de overige artikelen “*van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,*” en “*van het principe van goed bestuur*”, wijst de Raad erop dat bij gebreke van precisering van de geschonden rechtsregel deze onderdelen van het middel onontvankelijk zijn. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN